

skulde Gendarmerikorpset høre op, saa vilde jo vedkommende Krigsminister eller Finansminister den Gang samtidig kunne have forlangt en Bevilling paa Finansloven for Finansaaret 1894—95, som den Gang jo endnu ikke var vedtagen, og var det for sent at faa et Beløb optaget paa Finansloven, saa maatte han selvfølgelig have faaet det ind paa Tillægsbevillingsloven. Jeg forstaar ikke, hvad Hjemmel den højtærede Minister mener at have til at tage denne Sag som han har gjort. Den ærede Minister sagde, at det ikke blot var forudsete Udgifter, der kunde tages paa Supplementsperioden, Udgifter, som man meget godt vidste vilde komme, da man lagde Finansloven, men som ikke vare brugte inden 1ste April, men den højtærede Minister sagde, at man ogsaa kunde tage uforudsete Udgifter. Jeg synes, at den højtærede Minister her kommer ind paa et meget farligt Gebet. Gaar man ud fra, at det, som kan tages i Supplementsperioden, er det, som kunde forudses, da Finansloven blev lagt, men som tilfældigvis ikke er kommet til Anvendelse og derfor maa betragtes som Restance, som man ikke kan være absolut bunden til at faa afgjort inden 1ste April, saa er man paa den sikre Side. Men kommer man ind paa, at man ogsaa kan tage uforudsete Udgifter, der fremkomme som Følge af Love, der i sidste Øjeblik ere vedtagne af Rigsdagen, og som have medført større Udgifter, saa tror jeg, vi komme svært til Søs. Den ærede Finansminister vil vistnok give mig Ret i, at efter hans Teori — det er jo et ganske interessant Spørgsmaal, hvad der saaledes kan tages i en Supplementsperiode, som jeg derfor gerne vil dvæle et Øjeblik ved — ifølge hvilken han vil forfægte, at man ogsaa kan tage uforudsete Udgifter i Supplementsperioden, er alt afhængigt af, at der paa vedkommende Konti i det forløbne Aars Finanslov, der udløb den 1ste April, da Supplementsperioden begyndte, var Penge at tage af, thi yar der ikke flere Penge, var Bevillingen til Gendarmerikorpset brugt op, saa vilde dog ingen kunne paastaa, at man kunde tage Pengene i Supplementsperioden, uden at man bagefter fik en Tillægsbevilling. Men Reglen maa være den, at naar der bevilges Penge paa en Finanslov og de ikke komme til Udgift i vedkommende Finansaar, for hvilket denne Finanslov gælder, saa kan Ministeren ikke anvende de Penge. Det er ogsaa en almindelig Regel, at naar Pengene ikke komme til Udgift i det paagældende Finansaar, kan man ikke uden videre lade

dem drive over og komme til Udgift det næste Finansaar. I visse Tilfælde kunde de ganske vist anvendes i Supplementsperioden, men vel at mærke, det kan kun ske, naar Udgifterne ere at betragte som Restancer, der af tilfældige Grunde ikke ere komne til Udgift i det vedkommende Finansaar.

Den ærede Justitsminister kom ogsaa ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt man overhovedet skulde søge Tillægsbevilling, og sagde lige over for Ordføreren med Hensyn til denne lille færøiske Bevilling, at han dog ikke paa Finansloven kunde optage Bevilling til en Udgift, om hvilken han jo ikke anede, hvor stor den vilde blive, den kunde blive 600 Kr., og den kunde blive 10 Kr. eller slet ingen Ting; man kunde dog ikke forlange, at han skulde tage en Post op herom paa Finansloven. Men det er der jo heller ingen, der forlanger, heller ikke den ærede Ordfører, det er heller ikke det Statsrevisionen og Udvalget have paaanket. Nej, hvad der er paaanket, er, at forudsat, at det i det løbende Finansaar kunde ses, at der vilde komme denne Udgift — selv om det kun var 49 Kr. —, saa burde den have været medoptagen paa Tillægsbevillingsloven. Den ærede Minister kan længe nok sige: Gud bevares, det var jo kun en lille Udgift, der fulgte af en vedtagen Lov, hvorfor skulde jeg dog saa tage Tillægsbevilling for den? Jeg vil dertil sige, at det vilde være en rent gal Teori at sige, at man ikke skulde tage Bevillingen paa Finansloven med Hensyn til Udgifter, der følge af bestaaende Love. Den ærede Ordfører bemærkede lige over for mig, at naar en Udgiftspost er kalkulatorisk og betegnet som saadan ved, at Ordene „anslaas til“ ere tilføjede, saa behøves der ingen Tillægsbevilling. Dette forandrede den ærede Justitsminister til: naar Udgiften er hjemlet ved en bestaaende Lov, behøver man ikke Tillægsbevilling. Der er en væsentlig Forskel mellem disse to Standpunkter, men jeg tror, at de begge ere forkerte, for saa vidt det, det her kommer an paa, er at indføre den gode konstitutionelle Praksis, at der saa vidt mulig skal være Overensstemmelse med Statsregnskabet paa den ene Side og en Finanslov og Tillægsbevillingslov paa den anden Side, og kan man se, at der kommer Disharmoni mellem Finansloven og Statsregnskabet, saa forsøger man at hjælpe derpaa ved Tillægsbevillingsloven.

Lige over for den ærede Ordfører maa jeg maaske tillade mig at fastholde, at jeg